

ѡкогати, и мѢ слѢГѢВАЛЪ, а ма, показува мѢ се като
 боинъ, и се що и скалъ давалъ мѢ на рѣцѣ те. Ва-
 наша замѣналъ презъ една цѣрква, и видѣлъ і-
 кѡна Богородична, и помислилъ въ колко голѣмо
 слѡ падналъ, и въздыхналъ ѡ сердце: и въ тоа часъ
 го билъ дѣволо, който бѣше като боинъ, и едѡ
 ѡстаналъ живъ, и мѢ рече: пази се, да не глѣдаши
 ѡ сегѡ на ікѡна Маріина, защо ми е она много
 слѡ направила, и много человекѣци ми е хѣла ѡ
 рѣцѣ те. Яко правиши това, ще те оукѣмъ со съ-
 люта смѣрть, да загубиши тоа покѡй (рахагъ),
 и душа та ще да ти ѡнесемъ во вѣчна мѢка. Ко-
 гато чѣлъ това ѡкаанный, весьма много се сожа-
 лилъ, не защо го билъ дѣволо: а ми да мѢ не по-
 гѣне душа та во вѣчна мѢка. Проче мѣслеше как-
 вѡ да стѡри, да се и зѡбави ѡ този плѣнъ. Самѣ
 себе си дѡмалъ, какѡто мѢ дѣволо казалъ, за-
 що Богомати много человекѣци хѣла ѡ неговы те
 рѣце, и мене да бѣде милостива, защо е ма ти на
 все милостиваго Бога: това мѣслеше той сиромѡхъ,
 а дѣволо не зналъ що мѣсли той, и го превѣлъ
 по край дрѡга цѣрква, да види, дали пакъ ще се
 ѡбѣрне камтъ цѣрква та, а той като видѣлъ цѣр-
 ква та ѡтворена, затѣрчал се, и скорѡ влѣзе въ
 неѡ, и падналъ на землѡ та предъ ікѡна Богома-
 тере, и се билъ въ грѣди те. и выкалъ и ѡ сердца
 въздышалъ со слѣзи: владычице мѣра пресвѣтаѡ
 Богородице, скорѡ помози ми и и зѡбави ма ѡ рѣ-
 ки дѣволски: много можешъ всецарѣце, помози
 ми преокааннымѢ. И така се молилъ много време
 съ голѣмо сокрѣшеніе и плачь: а дѣволо предъ цѣр-
 ква та много правѣлъ матѣжь (таватѣръ), и мѢ
 рѣкалъ: азъ ѡхождамъ невѣрне, Маріаме пѣди, по
 чѡе то писмо, що ми си го далъ, азъ го чѣвамъ,
 и ще да ти го покажемъ на страшенъ сѣдъ, защо
 си се со съзъ своѡ бола ѡрѣкалъ ѡ Хрѣста. Това като